

Sygn. akt II KK 118/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Jarosław Matras

Protokolant Małgorzata Sobieszkańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz - Śliwy,
w sprawie **K. G.**

oskarżonej z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw.z art. 6 § 2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 lipca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego

w W.,

z dnia 18 lutego 2015 r.

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 18 lutego 2015 r., Sąd Rejonowy uznał oskarżoną K. G. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to skazał ją na karę grzywny w

wysokości 200 stawek dziennych po 10 zł każda oraz zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 7 marca 2015 r.

Od powyższego wyroku kasację w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść K. G. wniósł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 § 3 k.k.s., poprzez wymierzenie oskarżonej kary grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej poniżej jej ustawowej wysokości, tj. na 10 zł, podczas gdy zgodnie z tym przepisem stawka dzienna grzywny nie mogła być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, tj. kwoty 56 zł. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Z tożsamym wnioskiem wystąpił prokurator Prokuratury Generalnej uczestniczący w rozprawie kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna.

W myśl art. 23 § 1 k.k.s. wymierzając karę grzywny sąd określa liczbę oraz wysokość jednej stawki dziennej; jeżeli kodeks nie stanowi inaczej najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720. W § 3 przywołanego przepisu wskazano zaś, że stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, ani też przekraczać jej czterystukrotności.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla określenia wysokości stawki dziennej orzekanej na podstawie art. 23 § 3 k.k.s., miarodajna jest wysokość minimalnego wynagrodzenia z chwili popełnienia inkryminowanego czynu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 listopada 2008 r., V KK 116/08, Prok. i Pr.-wkł. 2009/4/11; z dnia 10 listopada 2011 r., II KK 259/11, LEX nr 1084720; z dnia 10 lipca 2014 r., IV KK 115/14, Prok. i Pr.-wkł. 2014/10/12). Z kolei w przypadku czynu ciągłego, czas ten wyznaczany jest datą ostatniego z podjętych przez oskarżonego działań składających się na przestępstwo kwalifikowane z art. 12 k.k. lub art. 6 § 2 k.k.s. *„W razie zaś braku możliwości precyzyjnego określenia punktu czasowego stanowiącego końcowy moment działania sprawcy, za czas*

popelnienia takiego przestępstwa, w rozumieniu art. 6 § 1 k.k., traktować należy ostatni dzień ostatniego miesiąca roku, do którego oskarżony podejmował, składające się na czyn ciągły, jednostkowe działania” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 r., III KK 397/11, LEX nr 1212891; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2011 r., III KK 89/11, OSNKW 2012, z. 2, poz. 12).

Odnosząc powyższe uwagi natury ogólnej do realiów rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, iż K. G. dopuściła się zarzucanego jej czynu w okresie od 20 lutego 2013 r. do 20 stycznia 2014 r. Punktem wyjścia limitującym dolną granicę stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe stanowiła zatem kwota minimalnego wynagrodzenia określona na rok 2014 r., która - zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. (Dz.U. z 2014 r., poz. 1074) - wynosiła 1680 zł (brutto). Jedna trzydziesta minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. była zatem równa kwocie 56 zł i wartość ta stanowiła dolną granicę wysokości jednej stawki dziennej grzywny, która mogła być orzeczona w stosunku do oskarżonej.

Tym samym uznać należy, że ustalając wysokość wymierzonej K. G. jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł, Sąd Rejonowy uczynił to z rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego wskazanego w skardze Prokuratora Generalnego, przy czym naruszenie to miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, w toku którego Sąd ten uniknie uchybień będących podstawą uwzględnienia kasacji.

Uwzględnienie kasacji na niekorzyść oskarżonej było dopuszczalne, gdyż została wniesiona w dniu 22 kwietnia 2015 r., tj. przed upływem 6 miesięcy od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku nakazowego (art. 524 § 3 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.